

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкоди и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ДОВВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ!

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

ПОСТЪ.

Сме предъ прага на великия постъ въ нашата православна църква. Важно ли е да се пости и каква е целта на поста?

Всѣки християнинъ е длъженъ поне презъ тѣзи дни да помисли върху този въпросъ. Постътъ не е само измислица и окрашение на религиозния култъ. Постътъ е потребба за човѣшкия организъмъ. Безъ него не се освещава човѣшкия духъ: религиозно нравственото настроение и подвигъ се излизватъ отъ мислитъ и волята на човѣка.

Свещената исцория на ветхия заветъ показва, че всички свети праведници сж постили и чрезъ поста сж достигали своето величие, или сж ставали отъ рова на своето надение, или сж отбивали отъ себе си Божия гнѣвъ. Давидъ постилъ пълнъ постъ („влезе, остана самъ и легна на земята“), когато извърши прелюбодеянието съ Вирсавия и уби майка ѝ Урия Хетейнина; и прости Господъ съгрѣшението му.

Постила денъ и нощъ Анна пророчица, дъщеря Фанулева; и се сподобила да види Христа донесенъ въ Храма.

Мойсей, когато беседвалъ съ Бога на Синайската гора, 40 дни не вкушвалъ храна. Илия съ постъ се приготвявалъ на планината Хоривъ да види Бога. Иоанъ предъча, Кръстителъ и

другаръ на Христа? Цѣлятъ неговъ животъ е единъ непрекъснатъ постъ.

Като се обгърнемъ къмъ новия заветъ, виждаме, че Самъ Ис. Христосъ съ Своя примѣръ осветилъ четиридесетдневния постъ и ни далъ прѣка заповѣдь да се пазимъ отъ лицемеренъ постъ.

Здравата наука, нравственото усъвършенстване, което човѣкъ стига чрезъ поста, уважението къмъ устава на Църквата, и любовта ни къмъ Спасителя, — всичко това ни подбужда къмъ съблюдаване на поста. Болниятъ хора, естествено, не могатъ да понасятъ строгостъ. Тѣмъ се разрешава понѣкога и никакъ да не постиатъ. Но всѣкога ли сж уважителни извиненията съ болестъ? Предъ очитъ на Всезнающия дали много ще се намѣрятъ такива хора, които действително да не могатъ да постиатъ? Лѣкаритъ, чрезъ които се извиняватъ, не могатъ да отречатъ, че умиреността е майкана на храната обновява силитъ, че постоянното употребяване на месна храна е до очевидностъ вредно.

А възвишаването на духа, укрепяването на характера, възпитаването на добритъ религиозни чувства — нима сж маловажни блага, за които не заслужава понѣкога да доу-

снемъ известно тѣлесно отслабване?

Прочее, поста разполага къмъ послушание и смирение, Поста укротява тѣлото и засилва волята. Поста ни дава средства да благотворимъ. Поста пробужда и поддържа чувството покаяние и съкрушаване за грѣховетъ.

Днешното време не познава такива чувства. Да се кае за грѣховетъ си днешния човѣкъ смѣта за смѣшно, глупаво, праз-

дно губене на време. Това е върно въ широкъ мащабъ за голѣма частъ отъ нашето общество. Манията да ядемъ, да пѣмъ, да тежимъ отъ меса, все повече се увеличава. Нѣкои само за това мислятъ, копнѣятъ — живѣятъ. Славенъ жизненъ идеалъ! А нашата малка земя натежа отъ тежки грѣхове и пороци. Духътъ боледува. Линѣе. Отдавна е време да чуемъ гласа на духовната лѣкарка — Църквата, която тѣзи дни повелява: постете и молете се!

Д-ръ И. А. Горановъ

Пакостно верижно хоро на психопати.

— „И въ нашата кжца се получи молитва съ указание: да се научи, да се препише и на деветъ познати изпроводи — иначе отъ невидѣлица може да се стовари нещастие върху семейството! Дъщерята, първокласче, два дена се отклони отъ обикновената домашна работа учи молитвата, мжчи се, писа-преписа, хленчи за марки и пливове, купува, изпраща до семейства и другарки, осемъ кореспонденции дотъкми. Деветата подаде на мене: — „Вземи, майко, не можашъ да измисля повече адреси. Деветата молитва написахъ до тебе, отбихъ си грижата, отлежна ми“.

— „Заигра безгрижно момичето ми, радва се майчино сърдце, но мисль напращава ме клокъ; минаха дни, деветъ молитви не написахъ, не препратихъ, не ще ли връхлети беда и, ако да, — каква ли? Какво ли може да бжде най-голямото нещастие за нашата кжца? — Отговорътъ е единъ — загубата на детето ми. ... За моментъ мразъ се разнесе по кожата ми, мисль страховтна обзе мозъка ми, ужъ работна гледамъ, пждя тревожни мисли, а тѣ — текатъ, брулятъ, държатъ душата ти въ тревога, очакване — беда може да се стовари. ...

„Срещамъ се съ познати, питамъ, разпитвамъ: повече отъ две години деца и по-възрастни пишатъ, не се шегуватъ, мода отишла изъ провинцията, по села, и тамъ пишатъ ли пишатъ, свѣтъ голѣмъ, мнителни хора много! Хората пишатъ, а азъ пресрочиохъ днитъ. Сънь ме не хваща, чакамъ нѣщо да се случи, беда да дойде. Чедо мж закѣснѣе, мжжъ ли ще се позабави — вѣтрешно треперямъ, — чакамъ вѣстъ ужасна, мисля, че злото е неизбежно, върващъ ли — покойници живи оплаквамъ; всѣки шумъ те плаши. Трепетно чакамъ нещастие, вѣмъто добро, отъ напращавама молитва — **УСЛОВНА ЗАКАНА**. Съ разумъ не можемъ надви, на чувството сме безсилни да попречимъ, отъ тежки предвѣждания страдания по-мощъ презъ ѣлзи тѣрсимъ!“.

Таки разправяше страдания майка Х., която не написала хвърчащата молитва деветъ пжти, не я изпроводи на 9 души.

Предъ една недѣля получавамъ отъ Полша списъкъ на 137 души верига, начело съ коменданта Reutin и последния д-ръ Fuss. Личатъ имената на разни инже-нери, доктори, директори, тър-

говци и пр. отъ различни дѣржа ви при следното съдържание:

Золотина, 10 августъ, 1926

П. Г.

„Чрезъ г. инженеръ Шульбаумъ отъ Борсцовъ (Малополска) получихъ приложения списъкъ на лица съ най-добритъ пожелания. По собственъ изборъ го препращамъ на васъ, както е направено това и отъ по-раншнитъ получатели, за да не се прекъсне веригата. Този списъкъ на лица е започнатъ отъ единъ Американски офицеръ и веригата трѣбва да обиколи три пжти свѣта. Този, който първи пжтъ прекъсне веригата ще му се случи нещастие.

Азъ съмъ помолень да препиши писмото, както и веригата деветъ пжти и въ продължение на 24 часа да го изпрати на 9 лица. Така ми е поръчано и азъ муля ваша милостъ да сторя сжщото, следъ което ви моля да чакате 9 дена, следъ което ще ви се случи едно голѣмо щастие. Много е интересно да се констатира, споредъ изявленията на г. Лѣфлеръ, че предричанията въ началото на циркуляциата на верижното писмо вече многократно сж се извѣрили.“

Случаятъ съ г-жа Х. съ гимназиално образование, привидно даже съ пѣтънчени маниери и интелигентностъ е характеренъ съ своето мжчително разстройство основано на развити чувства: мнителността, само-внушението иматъ такъвъ силенъ и властенъ характеръ, че не оставатъ мѣсто на по-правилни умозрения и заключения, чрезъ които верижната задача да се разреши и духътъ въ психиката успокои. Психичниятъ процесъ се уподобява на мушичка, хваната въ паяджинка: бори се, навага гласъ за спасение. ... Нищо удивително, че това е личностъ, която инакъ обрѣща на себе си внимание — свършила осемъ гимназиални класа, изучавала цѣла година предмета „логика“, изячно обяснява, красиво нарежда чувствуванията на своитъ душевни процеси и емотивни двигатели, но сжщественото — логиката е измѣстена, нѣма я, катъ

АДВЕНТИСТИТЪ.

(Продължение отъ брой 14.)

Твърде забележително е, че още не е достигнато числото 144,000 и че цифрата на „избранитъ“, т. е. на адвентиститъ още не е попълнена, толкова повече, че споредъ адвентистическото учение, нищо вече не пречи за дохождането на Спасителя, за да приведе въ изпълнение своя сждъ. Но дали нѣкои адвентисти не се радватъ, че още не е дошло това време? Дали пжкъ други не се боятъ отъ тая несполука, тѣй като биха могли да се появятъ разочарования, както презъ 1844 год.? Все пакъ забележително е, че очакваната цифра още не е достигната, особено като се има предъ видъ, че „избранитъ“ отъ последнитъ дни“ развиватъ една такава пропагандаторска дейностъ, която надминава всѣко изкуство и хитростъ. Това ставва особено чрезъ колпортиори, т. е. продавачи по кжцитъ. Въ голѣмо множество тѣкръ-

стосватъ разни градове и села, за да разнасятъ излѣзлитъ книги и списания отъ издателството: „Internationale Traktatgesellschaft Hamburg“ (интернационално общество за издаване на религиозни и др. брошури въ Хамбургъ*) Такива книжки има вече много. Повечето отъ тѣхъ иматъ привлекателни заглавия: „Живота на Исуса“, „История на апостоли-тѣ“, „Порочество на нашия Спасителъ“, „Херолдъ на утрито“, „Блаженохваление“, „Службата на ангелитъ“, „Пророкътъ отъ Патмосъ“, „Пророцествата на Данаила“, „Свѣтовната история въ свѣтлината на Библията“ и др. Разпространяватъ се сжщо и множество адвентистически списания тѣй напр., хигиеническото списание „Добро здравие“, детъ-

Такова е названието на адвентистическото издателство. Това трѣбва да се забележи! Всички книги и списания, които носятъ на черта заглавие, печатъ и издание на интернационалното трактатно общество въ Хамбургъ* сж съ адвентистическо съдържание. Това издателство има клонове въ Базелъ и Будапеща и др., па и у насъ.

ския листъ „Малкия приятелъ“, сжщо „Сионския пазачъ“, и Херолдъ на истината“. Тѣй като колпортиоритъ получаватъ почти половината отъ продажната цена на книгитъ и списанията, то обяснимо е, защо нѣкои съ такава ревностъ правятъ тая жертва за „спасение на душата си“.

Не безъ успѣхъ сполучаватъ, за жалостъ, тия колпортиори често пжти и да изпросятъ по разнитъ кжщи и помощи за „мисията“. Естествено — за адвентистическата. Затова и Базелското мисионерско общество се видъ принудено да излезе на нѣколко пжти съ предупреждение да се предпазватъ хората отъ измамническата „мисия“ на адвентиститъ. Наистина, за тия гешефтарибърици, които на много мѣста сж предизвикали брачни и семейни свади, твърде подходжда писаното въ Посланието къмъ Тита 1 гл., 10 ст.: има мнозина непокорни, празнословци и умопрелѣстници, а най-много отъ обрѣзанитъ.

Тамъ кждето почвата е под-

готвена отъ някой колпортиоръ веднага дохожда и проповѣдникъ. Импионирацитъ заглавия на сказкитъ разчитатъ на многочислена публика, а освенъ това и свободния входъ спомага доста за успѣха имъ. И това, което сказкитъ може би сто пжти е говорилъ на разни събрания предъ благодетелни слушатели, сега той умѣе да го приспособи на мѣстна почва и — възражения и диспути обикновено не се допускатъ! — така често му се удава да основе въ страната едно адвентистическо общество.

Какво е нужно за подготовката на единъ адвентистически проповѣдникъ. Нека чуемъ мнението, добито отъ собственъ опитъ на нѣкогашния адвентистически проповѣдникъ Карлъ Мюлеръ.

„Най-първо ми се даде възможностъ да чуя редица сказки на различни проповѣдници, за да изуча тѣхната тактика. Впрочемъ азъ бѣхъ върненъ слуга на моя учителъ. Той често ме вземаше съ себе си,

когато посещаваше нѣкои домове, заинтересовани отъ адвентистическото учение съ намѣрение да ме запознае съ своята метода, която се състои въ това: *всѣко просто, разумно мислене да задуши съ буквалния текстъ на Писанието*.“

Какъ адвентиститъ свеждатъ Библията до степенъ на една смѣтка и сборникъ отъ находчиви думи и изрази и съ това принижаватъ нейния дълбокъ смисълъ, това ще видимъ въ втората половина на настоящата брошурка, която озаглавяваме:

Учението на адвентиститъ е едно заблуждение.

1. Първо ще разгледаме учението за второто дохождане на Спасителя Исуса Христа. Да се върнемъ още единъ пжтъ къмъ текста въ Данаилъ 8 гл. 14 ст. Смыслътъ на това мѣсто отъ Св. Писание за трезвитъ четци на Библията е твърде ясенъ. Тукъ пророкътъ говори за токущо изминали се събития и такива, които предстоятъ въ бждаще да се извършатъ; централно мѣсто да

сътлината въ зрението на слепца. Съ такава душевна слепота далече от светлото Христово учение, хиляди умствени недоносчета пишат, притеглят и други да се хващат на психопатичното хоро и външно разумна действителност, душевна сътълина, възпитават: тревожни съмнения, колеблив дух, недоясним натрапчив страх и нелогични религиозни закани, с които въски сериозен разум, наука, религия, обществено мнение трябва да се борят.

Не по-малко е характерен фактът с верижността на 137-ти дипломирани личности. Тъ също застрашават, както с веригата на молитвата, и дават положителни представи (изпълнявай, не мисли и очаквай участие). Но где е смисъла, проявата на разума, резултата и доброто от дипломатията и, от толкова голям, дълъг труд и учение? — Сжичински слънци, дипломирани невежи, с оскъдна преценка и къси асоциации — наредили се, дръжат главоу, психопатично хоро и канят: нареждай се малолетни психопатич, вътрогонни дегенерати, психастеници и всички дипломирани ограничени мозъци и нахали, които живеете с чужди мисли и навикни. Очаквайте само за 9 дена шастие от печата и позора на вашата диплома!

Пакостната безсмислица става още по-ясна, ако се пресметне $9 \times 9 = 81$; $9 \times 81 =$ и пр. само въ 15 етап на прогресията ще се изпишат 205, 893, 130, 636, 649 писма т. е. ако веригата не е била прекъсвана до моя милост, страшни складове на мистика, хартии, пликове, труд, време ще се зароят без всякаква полза въ земята. А тя гължи с мизерия и чака от дипломираните личности да нареждат живота с положителни представи и разумно възпитание.

Българина, който по природа е склонен повече към реалните умозрения, не бива да се хваща на подобно безсмислено, безцелно шуру психопатично хоро.

Празникът на младежкия „Червен кръст“

Нашата младеж, украсена с емблемата на „Червения Кръст“, въ неделя на 27 м. манифестира своите принципи: благотворителност, взаимопомощ, любов към ближния, грижи към гладни голи и страдащи: гладните да бждат нахранени, голите — облечени, болните — по-

сетени, въобще да нѣма съпли и плач, а радост и довольство. Тия празници сж пренесени по международен път от Америка чрез Европа и у насъ. И ние като нѣщо ново, но хубаво го възприехме и дай Боже, да го следваме до край.

Обаче дали сж нѣщо, ново идеитѣ на Мл. Червен кръст? Какво съвпадение!

Сжичия недѣленъ денъ въ църква са четѣ евангелието, въ което се казва „Гладенъ бѣхъ — нахранихте ме, жаденъ бѣхъ — напоихте ме, голъ бѣхъ — облѣкохте ме, наскърбенъ бѣхъ — утешихте ме, боленъ и въ тъмница бѣхъ — посетихте ме. „Не сж ли сжичитѣ принципи легнали въ основата на „Мл. черв. кръст“ каквито сж и въ горното евангелие? Нищо ново човѣчеството не е измислило, нищо по умно отъ това, което сж ни дали Исусъ Христосъ въ своето евангелие и неговитѣ апостоли и Св. Отци отъ преди 700—800 години! Евангелието е било и ще си остане източникъ на много още идеи, които хората смѣтатъ за нови и мислятъ, че тѣ сж авторитѣ имъ. Колко още много мъдростъ и поука има да се черпи отъ евангелието!!

Тр.

Информации.

Между католичката

църква въ Мексико и Мексиканското правителство отъ много време сжществуваша недоразумения, които въ последно време се усложниха чрезъ антирелигиозното действие на председателя Салес. На 14 юлий 1926 г. правителството гласувало единъ драконовски законъ противъ църквата. Ето и нѣколко извадки отъ тоя законъ.

Религиозното обучение е забранено въ всички училища. Обучението трѣбва да бжде въ ржцетѣ на мирски лица. Позволено е да се атакуватъ догмитѣ на вѣрата, но е забранено на професоритѣ да ги защитаватъ. Това се иска не само въ държавнитѣ, но и въ частнитѣ училища. Ако 3 глави на семейства се съгласятъ за да плащатъ единъ професоръ — който да преподава на ученицитѣ т. е. на децата имъ катехизисъ, тѣ извършватъ едно голѣмо престѣпление, за което ще платятъ 500 песоста глоба и 15 дена затворъ.

Забранено е подъ най-строгъ наказание, щото свещеникъ, който по народностъ не е мек-

сиканецъ; да извършва богослужението въ Мексико. Той трѣбва по рождение да е мексикански гражданинъ.

Всѣки свещеникъ чужденецъ който минава презъ Мексико, нѣма право да извършва литургия, — а нарушителитѣ ще бждатъ наказани съ затворъ. Нѣщо по-вече, той не може и въ църквата дори да влѣзе, за да се моли съвмѣстно съ другитѣ християни; обратното, веднага бива екстерниранъ отъ мексиканската територия. Това като най-леко наказание.

Закона забранява религиознитѣ ордени. Свещеницитѣ нѣматъ право да носятъ свещенически дрехи, нито пъкъ нѣкоя отличителна значка, като кръстъ или друго.

Нарушителитѣ се глобятъ съ 500 песоста, или затворъ. Даже свещеницитѣ, родени мексиканци, не могатъ свободно да извършватъ богослужението. Тѣ сж подвластни на свѣтскитѣ власти, които опредѣлятъ броя на свещеницитѣ и които ги подлагатъ на едно твърде подробно изучаване следъ което имъ издаватъ едно свидетелство за свободна практика.

Общинскитѣ власти, посредствомъ една комисия отъ 10 граждани, ще бдятъ, щото нито единъ свещеникъ безъ това удостоверение да не може да служи свободно въ църква. Понеже нито единъ свещеникъ не се е подчинилъ на тия своеволия, правителството заело църквитѣ съ войска и декларирало, че ще ги държи така, до като свещеницитѣ представятъ исканитѣ удостоверения.

Ограничава се не само броя на свещеницитѣ, но и на църквитѣ, Епископитѣ, семенаритѣ, монастиритѣ, духовнитѣ приюти. Всички минаватъ подъ ведомството на държавата, за да бждатъ използвани за други обществени цели.

Съ новиятъ си законъ отъ 33 члена, председателя Салес, е подновилъ старата поговорка отъ християнскитѣ гонения: non licet esset vos, не е позволено да сжществувате.

Не е обаче достатъчно, да се съставятъ тиранически закани, и хора, които разсжждаватъ и почитатъ себе си, да се чувствуватъ задължени да ги почитатъ.

Цицеронъ, който бѣше язычникъ, пакъ казва: „Единъ законъ не е законъ, освенъ ако е справедливъ“.

Но, ако закона въ Мексико е билъ тиранически, приложението му е било нероново.

Папския нунций, заедно съ

стоици свещеници, милосердни сестри, които не сж били мексиканци, само за нѣколко часа сж били екстернирани. Не имъ позволили да си взематъ най-елементарнитѣ нѣща, а ги нахвърляли въ хамбаритѣ на параходитѣ като добитѣци. Никаква милостъ къмъ старцитѣ и болнитѣ. Църквитѣ сж били затворени, въпреки че сж били изградени съ католишки пари.

Свещеници и християни сж се противопоставили. Народа възстаналъ срещу армията. Сблѣскали се и нѣколко стотинѣ убити и ранени паднали отъ 2-ти страни. Католишкитѣ сдружения отъ цѣлия свѣтъ сж протестирали противъ тия антирелигиозни движения на мексиканското правителство.

Съединенитѣ щати, Англия и др. сж енергично протестирали.

Вѣроушитѣ отъ Мексико запитали Папата трѣбва ли да се подчинятъ на закона, за да се избѣгнатъ нови сблѣсвания. Той отговорилъ, че осжжда закона и всѣки, който го признава. Препоръчва молитвата, за да могатъ се сдобитъ съ сила и устоя на гоненията. „Молете се и за гонителитѣ си, за да се покаятъ и получатъ прашка“. Най-после правителството се видѣ въ чудо.

Народа го порицава. Прави отбой — и предлага преговори.

За резултата ще пиша за читателитѣ на „Н. Будителъ“.

Съобщава свещ. П. Икономовъ — Варна.

Хроника.

Министерств. на Просвѣтата е издало окръжно до всички учебни заведения, съ което препоръчва организацията на Православнитѣ християнски дружества.

Въ Бургасъ и Разградъ сж организирани ученически православни християнски дружества.

Устава на Съюза на Православнитѣ братства е напечатанъ и ще се изпрати на всички братства. Сдинъ брой ще струва 2 лева.

Православнитѣ библейски курсове въ София сж учредили фондъ за постройка на свой домъ, който ще служи като подслонъ и на ученическитѣ християнски дружества.

Свещеницитѣ отъ Шуменската духовна околия имаха събрание на 1 того. Между друго по въпроса за матери-

алната своя издрѣжка тѣ сж до се откажатъ отъ ситѣ по тритѣ главни трѣби: крѣщаване, вѣнчаване и отъ Тацитѣ за тѣзи трѣби да прибиратъ отъ държавата, та да приравни по заплати шеницитѣ съ другитѣ държавни свужители. Това е тѣ и на централния секретариатъ на свещеническия съюзъ. Сро се свиква извънреденъ гресъ въ София.

Вѣнчавка Въ недѣля, 11 се вѣнча въ Шуменъ щерята на г. Еню Йорданъ фелдшеръ при шуменъ окръженъ лѣкаръ, Маринъ съ младежа Ненко Д. Хубчевъ, завършилъ преди години курса на Софийския Духовна Семинария. Цѣта минала година Хубанчевъ своя инициатива е обикалъ градове и села изъ България навсѣкжде е оставилъ добри спомени и се е проявилъ единъ талантливъ проповѣдникъ. Честито!

И. М. С. А. Въ Колкутадинъ гражданинъ на име Г. Гинсъ внесълъ въ публично събрание резолюция съ която се осжжда политическата неостъ на известната и у насъ Американска организация и „Международно (Протестантско) Младежко християнско сдружение“ Гинсъ изтъкналъ, въ печатния органъ на тази организация се прокарва крайно болшевишки идеи се пѣятъ хвалебни химни руската революция. Взето решение съ подавяюще бошинство на гласовѣтѣ ИМС да се премахне отъ Индия.

По този въпросъ въ наше преса се писа доста. Нашия Св. Синодъ поиска отъ правителството да приложи и у насъ сжщата мѣрка къмъ ИМС. Единъ протестантинъ излъ въ уводна статия на в. Миръ да твърди, че най-полезната хрисимата организация е свѣта това е ИМСА. Ние мислимъ, че мнозина отъ наши читатели не сж чели тази лекция, за това пишемъ тѣ редове. Трѣбва да има предъ видъ, че нове на ИМСА могатъ бждатъ мохамедани, евреи, католици, православни и пр. Най-малката опасностъ за всѣ членъ на тази организация е че той бавно но сигурно започва да изстива къмъ своя родна вѣра и църква,

тѣхъ държи великото царство на гръцко-македонския царъ Александър Великий. Въ 9-я стихъ на сжщата глава той описва символически подъ образитѣ на овенъ и козелъ мидо-персийското и гръцко-македонското царство (срав. ст. 20 и 21). „Голѣмиятъ рогъ“ (ст. 21) е Александър Великий. Подъ думитѣ „четири вѣсто него“ (ст. 21) се разбиратъ четиритѣ царства, които сж преминали и сж се слели въ царството на Александър Великий (т. нар. царство на диадохитѣ. „Царѣтъ жестоки на лице и знаятъ ухитрение“ (ст. 23) е Антиохий Епифанъ принадлежащъ къмъ диадохитѣ на сирийското царство. Отъ ст. 23 може да се разбере смисъла на ст. 8—14 на сжщата 8 глава. Този Антиохий Епифанъ (в. ст. 9 нареченъ „малкъ рогъ“) въ своето жестоко възмечаване за величие и слава самъ се е наричалъ „Богъ“, на всѣкжде въвелъ свои култове и капища и дори свалилъ и захвърлилъ езическитѣ божества (ст. 10) и съ

кръваво ожесточение е преследвалъ почитането на истинския Богъ въ Ерусалимъ (ст. 12). Но това лудешко и крваво господаруване не се продължило много; потисничеството надъ истинското жертвоприношение въ Ерусалимъ е траело само 2,300 вечери и утра, т. е. 1150 дни. Сега да се обърнемъ къмъ историята. Тукъ узнаваме, че преследването на еврейското богослужение се е почнало презъ августъ 168 год. преди Рождество Христово, но въ края на октомврий 165 год. следъ изтичането на три години Иуда Макавей следъ победата надъ враговетѣ отново е възстановилъ богослужението на дѣдитѣ си. — Сега ние виждаме, колко простъ и ясенъ е смисъла на това мѣсто отъ пророкъ Данаилъ за всѣки, който го чете съ трезвеностъ и взима подъ внимание историческитѣ събития.

И съ кое право адвентиститѣ, като се позоваватъ на Чис. 14 гл., 34 ст. и Езекиилъ 4, 6' замѣстятъ на всѣкжде

днитѣ съ години? Това е едно произволно изнасилване на библейския текстъ, чрезъ което се потъмнява смисъла и се приспособява така, за да послужи на адвентистическитѣ цѣли.

Изкуственото построение на адвентистическитѣ пресмѣтания се сгромоляса като картонена къща предъ ясниятъ смисълъ на това мѣсто отъ пророкъ Данаилъ. Отъ разочарованието презъ 1844 год., ако адвентиститѣ биха били смиренни християни, биха извели поука и щѣха да научатъ истината на Словото, изразено въ Второзак. 18 гл., 22 ст.: „Когато нѣкой пророкъ говори въ името на Господа и думата не се сбждне, нито се случи, тая е думата, която Господъ не е говорилъ: да се не убоишъ отъ него.“ Сигурно „пророчеството“ ще се изпълни (Авак. 2 гл. 3 ст.), но „въ своето време“ и не когато ний искаме, или както адвентиститѣ изчисляватъ. На всички тия пресмѣтания, които въ последствие се оказватъ

като чиста измама, може съ особна настойчивостъ да се посочи казаното въ Мат. 24 гл. 36 ст.: „А за онзи денъ и часъ никой не знае, нито ангелитѣ небесни, само Отецъ ми“ и Деян. Ап. 1 гл. 7 ст. „Не е за васъ да знаете годинитѣ или времената, които Отецъ е положилъ въ собствената си властъ“. Отъ тукъ се вижда, че ни се забранява греголѣмото любопитство. Обикновено, адвентиститѣ импонирайтъ предъ своитѣ слушатели, като привеждатъ цѣлъ купъ доказателства въз основа на разни мѣста отъ Библията безъ връзки и откъснати едно отъ друго. Само тогава можемъ съ успехъ да се противопоставимъ на адвентистически проповѣдници, когато самитѣ ний-здрави и непоколебимо се държимъ о Св. Писание и го поставяме въскога на първо мѣсто. Освенъ това трѣбва твърдо да стоимъ на убеждението, че най-важното въ вѣрата е да познаемъ Исуса Христа, и Библията е именно да ни даде това поз-

нание нужно за нашето спасение, а не да си служимъ с нея за пресмѣтания, каквито намъ сж угодни. Който нѣтъ това основно и правилно схематично за Библията, нему естествено ще му правятъ впечатлени изкуснитѣ гадания умѣли изчисления на адвентистическитѣ проповѣдници, които могатъ да събиратъ около себе си само невежитѣ. Онея който има правилно разбиране за Св. Писание, той всѣкога ще се отнася къмъ него съ подобающе смирение и нѣмъ да се оставя да бжде заблуденъ отъ разни лъжеучители, защото той всѣкога ще спомня думитѣ в-то посл. ап. Петра 3 гл., 16 ст., че въ Библията „има нѣкои нѣмъ мжноразбираеми, които не вѣнчаватъ и неутвърденитѣ (въ вѣрата) изкривяватъ... своя собствена логика“.

Следъ